

[Tastesen]

de tilfælde være Frederiksborg amtskreds. I anledning af fru Lise Østergaards orlov indkaldes derefter eneste stedfortræder for socialdemokratiet i denne amtskreds, rangermester *Jens Peter Lerke*.

Udvalget til valgs prøvelse har i et møde i dag behandlet disse sager, og jeg kan herefter på udvalgets vegne afgive følgende:

Indstilling

1. Professor Eggert Petersen godkendes som midlertidigt medlem af folketinget fra og med i dag, den 27. november 1979.

2. Rangermester Jens Peter Lerke godkendes som midlertidigt medlem af folketinget fra og med i dag, den 27. november 1979.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Udvalgets ovennævnte indstilling vedtoges enstemmigt med 121 stemmer.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Forespørgsel til udenrigsministeren:

Forespørgsel af Stinus (RV):

»Hvilke oplysninger kan regeringen give om sin holdning på NATO-ministerrådsmødet 12.-14. december til principbeslutningen om stationering af krydsermissiler og Pershing II-raketter i Vesteuropa?«

(Forespørgsel nr. 3. Anmeldt 7/11 79. Fremme af forespørgslen vedtaget 9/11 79).

Forhandling

Stinus (RV):

Det er det radikale venstre, som har taget initiativet til denne debat om stationering af krydsermissiler og Pershing II-raketter i Europa, og vi har gjort det, fordi vi betragter den beslutning, NATOs ministerråd står over for at skulle træffe, som et alvorligt fejlgreb med uhyggelige perspektiver for fremtiden.

Vi havde måske slet ikke fået nogen debat i folketinget, hvis det radikale venstre ikke havde rejst denne forespørgsel. I flere år har ekspertgrupper under NATO beskæftiget sig med spørgsmålet om stationering af nye raketter i Europa. Nu er eksperterne færdige,

og så får vi at vide, at beslutningen skal træffes næsten omgående. Det ville måske have været i orden, hvis regeringen løbende havde holdt folketinget underrettet om, hvad eksperterne har beskæftiget sig med, men det er ikke tilfældet. Man giver på denne måde hverken folketinget eller befolkningen rimelig tid til at sætte sig ind i problemerne eller et rimeligt grundlag at gøre det på. Det er uacceptable vilkår i et demokrati.

I slutdokumentet fra FNs ekstraordinære generalforsamling vedrørende nedrustning i 1978 hedder det bl.a., at generalforsamlingen:

»... er overbevist om, at nedrustning og våbenbegrænsning, i særdeleshed på det nukleare område, er af afgørende betydning for forebyggelse af faren for atomkrig og styrkelse af international fred og sikkerhed og for økonomisk og social fremgang for alle folk, hvorved opnåelse af den nye økonomiske verdensorden fremmes.«

Dette dokument har den danske regering sammen med de øvrige FN-medlemmer tilsluttet sig.

I handlingsprogrammet i samme slutdokument hedder det i punkt 47:

»Nukleare våben frembyder den største fare for menneskeheden og for civilisationens overlevelse. Det er af afgørende betydning at standse og vende det nukleare rustningskapløb i alle dets aspekter for at afværge faren for krig, der indbefatter nukleare våben. Det endelige mål i denne sammenhæng er den fuldstændige eliminering af nukleare våben.«

I artikel 6 i traktaten om ikke-spredning af atomvåben hedder det, at atommagterne forpligter sig til at bringe atomoprustningen under kontrol og til grundigt at udforske mulighederne for rustningskontrol. Danmark er ingen atommagt, men som medlem af NATO har vi et medansvar for den beslutning, der skal træffes. Det hævdes, at det ikke tilkommer os at stille os hindrende i vejen, hvis andre NATO-lande ønsker de nye atomvåben stationeret på deres område. Men man kan med samme ret argumentere for, at vi ved at acceptere anbringelsen af de nye raketter i Europa er med til at træffe en beslutning for andre lande.

Vi må stille spørgsmålet: vil NATOs sikkerhed blive forbedret, hvis både vi og Warszawa-pagten får krydsermissiler? For hvis